

Selecció de poemes

Marc Granell

849.915
GRA

Col·lecció Poesia de Paper

93

Selecció de poemes

Marc Granell

Palma, 1999

UNIVERSITAT DE LES ILLES BALEARS

5104613305

Col·lecció Poesia de Paper

93

Selecció de poemes

Marc Granell

Palma, 1999

© del text: l'autor, 1999

© de l'edició: Caixa de Balears «Sa Nostra» i Universitat de les Illes Balears, 1999

Directors de la col·lecció: Francisco J. Díaz de Castro, Perfecto Cuadrado i Albert Ribas

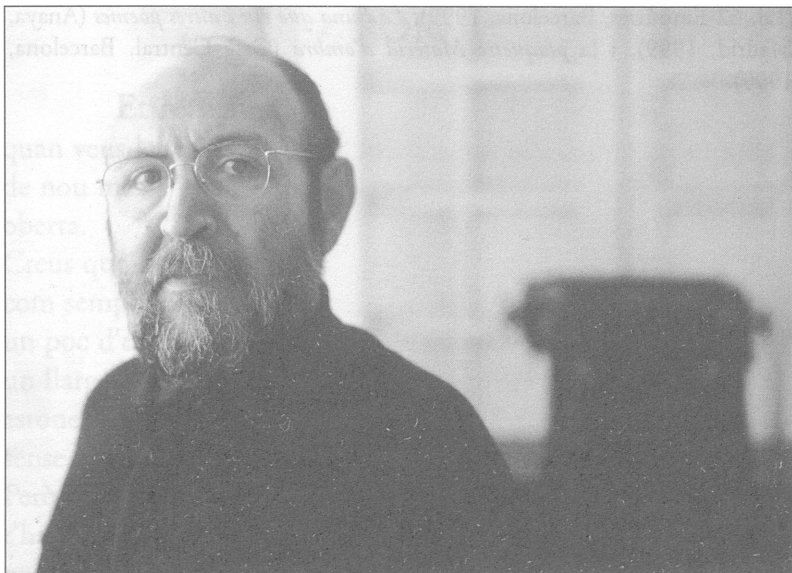
Disseny: Jaume Falconer

Edició: Universitat de les Illes Balears. Servei de Publicacions i Intercanvi Científic. Campus universitari. Cra. de Valldemossa, km 7.5. 07071 Palma

Impressió: Taller Gràfic Ramon. Carrer de Jaume Balmes, 39 i 43. 07004 Palma

ISBN: 84-7632-533-9

DL: PM/1961-1999

Marc Granell va nèixer a València el dia 19 d'abril de 1953. D'ençà el 1980 ha dirigit diverses col·leccions de poesia i és membre del consell de redacció de la revista *Reduccions*. Ha estat inclòs en les principals antologies de la poesia catalana editades en els últims vint anys i poemes seus han estat traduïts a l'anglès, a l'italià, al castellà, al portugués i al gallec. Va obtenir el premi de poesia «Vicent Andrés Estellés» l'any 1976, l'«Ausàs March» el 1979 i el Premi dels Escriptors Valencians els anys 1990 i 1991.

Ha publicat els llibres *Llarg camí llarg* (Tres i Quatre, València, 1977), *Notícia de la tribu* (Septimomiau, València, 1978), *Refugi absent* (El Mall, Barcelona, 1979), *Materials per a una mort meditada* (Ajuntament de Gandia, 1980), *Exercici per a una veu* (Federació d'Entitats Culturals, València, 1983), *Tria personal, 1976-1989* (Edicions de la Guerra, València, 1990), *Fira desolada* (Columna, Barcelona, 1991), *L'illa amb llunes* (Tabarca, València, 1993), *Versos per a Anna* (Bromera, Alzira, 1998), *Corrent de fons*

(Ed. 62-Empúries, Barcelona, 1999), *La lluna que riu i altres poemes* (Anaya, Madrid, 1999), i la *plaquette Matèria d'ombra* (Cafè Central, Barcelona, 1999).

POR

Et retornes

quan veus la ferida
de nou massa gran,
oberta.

Creus que és la gent,
com sempre, i demanes
un poc d'espai bru,
un llarg camí llarg,
estones de vent
sense llavis.

Però ho saps. Si la por
t'ha portat fins aquesta
vorada,
el meu enemic era jo
que no vosaltres.

(De *Llarg camí llarg*, 1977)

Totes les ciutats són tristes.

I brutes.

I fan

una certa pudor gairebé imperceptible, fosca,
de caps eixuts rodolant sense pupil·les
les mateixes vesprades, idèntiques
nits, fàstics.

Mireu el cel. ¿És el cel o una nova
modalitat d'aparador on poden,
a trossets, proposar-nos
una compra joiosa?

(De *Notícia de la tribu*, 1978)

VESPRADA D'AMOR I ÚNICA

Llavors va dir-li Jesús...

Marc, 7, 29

Mira, Joan, l'amplíssima vesprada.

És mentida l'home

i la serp

i l'arbre.

Sols el teu cos i el meu existeixen.

Després ja no. Però em sent

tranquil i els teus llavis

em saben, corren pas a pas

aquesta pell tan feble que suporta.

La teua abraçada és l'única memòria.

Saps?,

hi ha gent que em vol déu

i escriuen

fantàstiques històries que mai no he procurat.

Els poderosos necessiten

l'arma més perfecta.

I seré l'arma més perfecta.

L'engany

és allò que més dura.

I algú, així,

qualsevol dia,

parla aquesta vesprada

on tant t'estime i bese

el teu cos fet de cos i no-res.

(De *Refugi absent*, 1979)

MATERNITAT

Esperant.

Esperant que vinga la mare.

Esperant.

Esperant que escolten. Esperant.

Esperant la nina que prometeren.

Esperant.

Esperant parar taula. Esperant.

Esperant que el pare acabe de mirar el futbol.

Esperant.

Esperant que cresquen els pits.

Esperant.

Esperant brodar l'aixovar pulcríssim.

Esperant.

Esperant l'orgasme. Esperant.

Esperant fer el sopar

per quan l'home torne. Esperant.

Esperant tenir el fill.

Esperant.

Esperant que el fill cresca.

Esperant.

Esperant el metge. Esperant.

Esperant veure Déu.

Esperant.

El rector ho assegurava. Esperant.

Esperant.

Almenys ser pols. Esperant.

(De *Materials per a una mort meditada*, 1980)

TERRA LLIURE

A Carme Ruiz i Manuel Tarín

Perquè era verda i encara pot ser verda.

Perquè és la veu dels morts que l'estimaren.

Perquè era una i encara pot ser una.

Perquè és cançó d'un mar sense memòria.

Perquè era neta i clara i no sabia

dir paraules de parla estrangera.

Perquè és batec a les goles incendiades.

Perquè era nostra i encara pot ser nostra.

Perquè és un cor que agonitza entre cadenes.

Perquè era blat i gavina en el matí.

Perquè ens la volen morir com si fos núvol.

Perquè encara naix fills amb l'alegria

de saber-se-la en la pell i la batalla.

RAONS DE DESIDENTITAT

Miraré de fer-me ric

i bell

i poderós,

atlàntic i atlètic,
elàstic somriure d'escuma puríssima,
flexible cos de platja salvatge,
àvid esguard metral·lant pupil·les.

Hi ha massa carrers foscos
i vaixells aturats als tolls de la memòria.

¿Sap algú la naturalesa exacta
d'aquest mal de cervell
que envaeix tots els porus
dels somnis?
Tota llei ens obliga a la renúncia.
I, a més, és segur
que en la pròxima mort moriran
també les estàtues.

(De *Exercici per a una veu*, 1983)

RÈQUIEM

*Petit, el món, monòton, i a més, per sobrepuig,
dia a dia ens presenta la nostra pròpia imatge:
un oasi d'horror dins un desert d'enuig!*

Charles Baudelaire

Que la pau siga amb tots vosaltres,
germans en l'egoisme i l'estultícia.
Que us siga favorable i acollent
el parany que durant segles hem bastit
sota la pell indestructible de cada innocència.

Són durs els temps i fa bo d'amagar-se
les mans en les butxaques del conhort
propici i estudiat ben a propòsit
per ocultar l'olor de la intempèrie,
del buit sense resposta possible
que ens despulla els camins i la mirada.
No hi ha raons que ens facen sospitar
l'existència imprescindible de la culpa
que, com un bosc conegut i confortable,
hem instal·lat al bell mig de les venes.
I, tanmateix, és la casa on habitem
l'angúnia de saber-nos la mort
quan naixem nascuda a les entranyes.

Potser un dia intentaran clarícies
aquells en qui ens volem mentir perpetus.

Trencaran els panys i colgaran una a una
per sempre més les nostres calaveres
sota l'única i blanca, gloriosa rialla.

LABERINT

A Elisa Pascual

La infelicitat és la cosa més natural del món,
la més càlida, la més entranyable.
S'és infeliç perquè s'és. Perquè es diuen
coses com aquestes i no se sent
el tret immediat en el cor de qui les diu.
¿S'obriria, però, si així una escletxa?
El gest paralitza el desig un instant.
El desig, tanmateix, del gest fa àmbit
on el dolor perdura parets inacabables.

PASSEJADA

A Enric Sòria

Visc en un país malalt, en una ciutat malalta.

Sóc un malalt i visc
entre veus malaltes,
entre pensaments malalts,
entre cases que cauen plenes de febre,
entre flors ofegades en fem enfollit.

Lentes, les hores vessen
el bes pestilent de la tristesa.
Tan puta. Tan mare.

Supure cares com bústies desertes,
com pors aturades al cim més gel.
Supure llavis que dormen
estornells de pedra.
Supure cossos que amaguen
tot l'oblit en un puny.

Hi ha un buit famolenc assegut a la plaça.

Creix.

(De *Fira desolada*, 1991)

T'has alçat dins de mi

com un mar que desperta
el nou dia amb la llum
maragda del seu cant,
com un vol de palmeres
que busquen altres cels.

Has mirat i els teus ulls
han encés sols i fires
en la nit que em regnava
els anys i tots els somnis.

Ara sent com passeges
molt a espai les estances,
les fosques galeries
que abans eren silenci.
Ara sent els teus llavis
navegar-me les venes
i en el cor descansar
les teues mans quan tornen
de plantar de gesmil
el desert dels meus ossos.

Ara sent que m'habites
cada hora que passa,
plena ja de sentit
puix que plena de tu.

No hi ha llum com la llum amb què il·lumines
el món quan apareixes i t'acostes,
carrer avall, cap a mi que intente
debades desxifrar tanta tenebra.

No hi ha mar com la mar amb què m'inundes
de puresa la pell en l'abraçada
quan arribes i els cossos s'entrellacen
en l'oblit del desert i de les ombres.

No hi ha bosc com el bosc amb què perfumes
cada instant que amb tu estic, cada presència
tan clara com les sendes que transite
en tu i amb tu cap a cims bells i savis.

(De *Versos per a Anna*, 1998)

INVITACIÓ A LA MORT

A Eduard Verger

Amb mi et duré cap al no-res quan muira,
món cruel i joiós, infern bellíssim.

Apagaré els teus llums quan els ulls se m'apaguen
i entrarem els dos de bracet en la quietud
rotunda i callada de l'oblit més perfecte.

No existiràs, com jo no existiré.

Serà un descans immens i irrepetible,
ja ho veuràs, una gran gatzara
deixar per sempre aquest desig inacabable
que ens fa dolor perenne i meravella
estremida de goig molt breus instants
i que, incansable, seguirà naixent-te
en altres ulls, en altres pells, en altres boques,
igual i tan distint, món joiós i cruel
que amb mi duré cap al no-res quan muira.

FI DE SEGLE

Ningú no pot negar-ho.

El nostre ha estat un segle
més segle que els altres segles.

Vull dir
obès i terrible,
fecund i criminal
com cap dels coneguts fins ara.

O potser així ens ho sembla
perquè és el nostre,
el que ens ha tocat en sort,
el que hem vist créixer
com un atlant feroç i irrefrenable
obrint a cada passa
un dolor més metòdic i pragmàtic.

Però no.

Ara que vell se'ns en va cap a la tomba,
satisfet i ben tip de sang i d'ignomínia
entre llums i pantalles viscoses i enfollides
de crits i de cadàvers puríssims, virtuals,
haurem de reconèixer-ho.

El nostre ha estat un segle
més segle que cap altre.

MADINAT AT-TURAB

A Josep Giménez

Estesa sota el sol despietat del migdia

enllà lluny et contemple, ciutat de la vergonya,
ciutat de fang fet falsa esplendor de misèries
amagades sota el fum del foc de l'artifici.

Ciutat de serps i rates coentes i terribles,
per tu passeja lliure la ignomínia més fonda
i rep la traïció homenatge cada dia
dins els cors bondadosos dels teus fills estimats.

Has venut la memòria com qui ven taronges
per un plat de llentilles podrides que et foraden
el ventre a poc a poc com metralla fins a obrir-te
soterranis de fel on pul·lulen les panteres.

En tu he nascut i en tu visc i per això t'estime
i per això t'odie amb el fàstic més roent,
tomba perfecta i desolada que lluny contemple
al sol estesa, mort de desig i viu d'horror.

ELOGI DEL NO-RES

Es fa fosc i m'invent una vida ermitana.

Ponç Pons

A vegades fan ganes

de deixar-ho tot córrer
i morir-se d'espant
o morir-se de pena,
però per fi morir-se.
Perquè anar-se'n no basta,
no serveix, car no hi ha
cap lloc on amagar-se,
cap desert d'aquells mítics
tan gran i tan desert
que hi perdes ja de vista
per sempre allò que és causa
del teu espant atroç,
de la pena que et menja
de cap a peus el somni,
el cor i les pupil·les:
tu mateix i aquest teu
desig irreprimible,
feroç, tenaç, de ser
i, essent, ser un dolor
voraç i una condemna.

GARE DU NORD

La pàtria és la fam

d'uns ulls que contemplen,
morts de fred i de por, l'esplendor més abjecta,
que els atrau i els arrasa
amb les ungles polides dels seus dits perfumats.

Han vingut fins ací com qui busca l'oblit
rotund i irreparable,
germinal,
salvífic.

Han vingut fins ací amb la pell tatuada
pel dolor antiquíssim de sabar-se el vençut
per sempre i des de sempre.

Han vingut fins ací amb les dents fortes i àvides
de fer llarg el forat
per on obrir-se a la llum
que calfa i guareix
com cap llum les ferides.

Però ací no és l'oblit, la llum no calfa.

Els carrers són de gel.
Les boques són de gel.
Les parets són de gel.
Els ventres són de gel.

Els jardins són de gel.
Els cossos són de gel.

I cremen.

REBUDA I HOMENATGE ALS MEMBRES
SUPERVIVENTS DE LES BRIGADES
INTERNACIONALS ARRIBATS A
VALÈNCIA EL 8 DE NOVEMBRE DE 1996

A Vicent Lladró

La memòria és un sol clavat a l'esquena
que mai no es fa nit, una bala que plou
cada dia el cadàver d'un somni grandios i perfecte
sobre la pell callada.

Sonaven himnes i avions. Les serps pujaven
per totes les xemeneies de totes les fàbriques d'Europa
i ocultaven el cel. No hi havia ja cel. No hi havia
un mal bri d'horitzó que dur-se a l'esperança.

Una sola por,
un sol dolor,
un sol cos humiliat
són totes les pors,
tots els dolors,
tots els cossos humiliats de la terra.

En quina bandera cap
tanta sang vessada,
tantes albes mortes?

En quin idioma parlen
les tombes que cavàreu
i ens dueu en les mans com un present dolcíssim?

Vinguéreu de molt lluny. Torneu ara
de no sé quins camins, quines passions,
quines traïcions,
quantes renúncies, quins tedis.

Sonen himnes i avions. Les serps pugen
per totes les antenes de tots els terrats de la ciutat callada.

La memòria és un cos, aquest tan jove,
que us saluda amb un somni grandios i perfecte
vivint-li la mirada.

(De *Corrent de fons*, 1999)

COM SEMPRE

Lluirà el sol com sempre
i com sempre
els carrers seran plens de gent atrafegada.
Els núvols creuaran com sempre el cel de sempre.

I com sempre la nit caurà lenta com sempre
sobre el teu cos ja fred, la teua pell callada.

(De *Matèria d'ombra*, 1999)

ELOGI DE LA QUIETUD

Faces el que faces

faràs mal fet.
Faràs
el que no toca.
Faràs
una catàstrofe.
Faràs un crim.
Faràs
un precipici
per on cauràs veloç,
imparable,
al pou profund
del dolor i la vergonya.

(1999)

LA INNOCÈNCIA

Si tot és innocent,

quin gran buit
aquest dolor,
quin dolor
tan alta condemna.

(1999)

MORT DE LA NIT

S'obri la nit de bat a bat les venes.

La nit es mor.

Quin doll d'estrelles!

(1999)

PREC

Calla, cor.

Deixa,

només un instant,
de repetir, incansable,
jo vull, jo vull, jo desitge.

Sigues, cor,

només

un instant, etern,
llum.

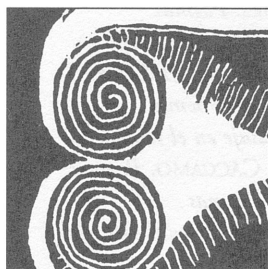
(1999)

ELS EXPULSATS

Els expulsats de la societat formen
una societat encara més gran
que la societat de la qual han estat expulsats.
Però no es diu societat.
Es diu bossa
de marginació estrictament prevista,
inapel·lable,
necessària
perquè la societat realment digna d'aquest nom
cresca i progresse
fins a extrems mai abans coneguts,
celestials,
mirífics.
Car, com tots sabem,
la defecació és absolutament imprescindible
perquè un cos cresca i progresse
com cal
i a ningú se li ocorre dir a la merda cos
per molt enorme i nombrosa que aquesta siga.
Senzillament,
s'intenta no mirar-la i,
amb la satisfacció de qui es desfà
d'un llast inútil i lleig que frena
el seu benestar i les glorioses
perspectives de creixement i de progrés
que al davant se li obrin,
estira
despreocupadament
de la cadena.

(1999)

L'autor ha llegit aquests poemes al Centre de Cultura «Sa Nostra»
el dia 15 de novembre de 1999

55. VICENTE GALLEGU. *Poemas*
56. ÀNGELES MORA. *Canto de sirenas*
57. XAVIER RODRÍGUEZ BAIXERAS. *Poemas*
58. CARLOS MARZAL. *Poemas*
59. MARIA VICTORIA ATENCIA. *Poemas*
60. RAFAEL JUÁREZ. *Lo que vale una vida*
61. ANA ROSSETTI. *Poemas*
62. ANTONI VIDAL FERRANDO. *Poemes*
63. JAIME SILES. *Poemas*
64. ELOY SÁNCHEZ ROSILLO. *Poemas*
65. MEMÒRIA DE MARIA ANTÒNIA SALVÀ
66. JAUME ROSSELLÓ MIR. *Llum vol dir ombra*
67. JENARO TALENS. *Paraíso clausurado*
68. JAUME PONT. *La flor de llot*
69. DIEGO JESÚS JIMÉNEZ. *Poemas*
70. XAVIER ABRAHAM. *De matinada, baix el persistent reflex...*
71. ANTÒNIA ARBONA. *Cadència*
72. JULIO MARTÍNEZ MESANZA. *Fragmentos de Europa. 1977-1997*
73. TEOBALDO A. NORIEGA. *Ars Amandi*
74. BERNAT NADAL. *El fràgil desig*
75. ENRIQUE BADOSA. *XXIV Sonetos*
76. RAFAEL DE CÓZAR. *Poemas*
77. DIEGO DONCEL. *Poemas*
78. JESÚS MUNÁRRIZ. *Oficios varios*
79. NARCÍS COMADIRA. *Poemes*
80. SEBASTIÀ VIDAL. *Poemes*
81. ARCADIO LÓPEZ-CASANOVA. *Mester de poeta [1969-1999]*
82. VICENT BERENGUER. *Prova d'actor*
83. VICENT ALONSO. *Poemes*
84. ANTONIO PIEDRA. *Argumento de la cal*
85. OLVIDO GARCÍA VALDÉS. *Poemas*
86. JOSEP M. MARTÍNEZ ANGLÈS. *Poemes*
87. AURORA LUQUE. *Cuaderno de Mallorca*
88. LLUÍS URPINELL-I-JOVANI. *Poemes*
89. JACOBO CORTINES. *Paisaje en el tiempo*
90. XOSÉ MARÍA ÁLVAREZ CÁCCAMO. *Poemas*
91. JOSÉ MARÍA ÁLVAREZ. *Poemas*
92. FRANCESC FLORIT NIN. *Memorial dels ulls*

Universitat de les
Illes Balears

"SA
NOS
TRA"
Obra Social
i Cultural

